

živné má svůj základ v § 91 obč. zák. a tudíž v právu rodinném, a jest proto povahy čistě osobní, zanikl nárok ten smrtí Edmunda L-e dne 7. srpna 1935 nastalou; mohou proto exekucí býti vymáhány pouze alimenty splatné před úmrtím Edmunda L-e, tudíž pouze za měsíc srpen 1935, nikoli pak další alimenty splatné od 1. září 1935 do konce dubna 1936, tudíž již po smrti povinného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zadostučinění, které přísluší manželce podle § 1266 obč. zák., má povahu zákonného výživného dle § 91 obč. zák. Tento právní názor vyslovil nejvyšší soud již v několika svých rozhodnutích (čís. 11154, 13375, 13838 a 14435 Sb. n. s.) a také novější teorie názor ten zastává (srov. Dr. Klang: Komentář k vš. obč. zák. z r. 1932, III. k § 1266 obč. zák.). Ostatně strany samy ve smíru, který jest exekucním titulem, nárok ten jako výživné označily. Neshledal proto dovolací soud zákonného důvodu, aby usnesení rekursního soudu bylo změněno nebo zrušeno.

Čís. 15358.

K § 143 obč. zák.

Prarodiče, kteří hradí náklady na výživu dítěte, nemohou žádati, aby jim byla též svěřena výchova dítěte, nevyžaduje-li toho zájem a prospěch dítěte.

Nejde o nezákonnost, nerozhodly-li soudy dříve, než uložily prarodiči placení výživného na vnuka, o tom, komu dítě má býti dáno do výživy a výchovy.

Uložení povinnosti k placení výživného předpokládá, že se dítěti nedostává výživy ani z vlastního jmění, ani od někoho jiného.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, R I 720/36.)

Nezl. žadatelka jest dítko rozvedených rodičů, z nichž žádný není s to dostáti vyživovací povinnosti. Žadatelka sama žije u rodičů matčiných. K jejímu návrhu uložily nižší soudy jejímu otcovskému dědu, by jí přispíval na výživu určitou částkou měsíčně.

Nejvyšší soud uložil k dovolacímu rekursu povinného prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Povinný se neprávem dovolává rozhodnutí čís. 12864 Sb. n. s., ježto tam šlo o uložení placení výživného manželskému otci. Jde-li však o uložení povinnosti k placení výživného jednomu z prarodičů v době, kdy rodiče dítěte jsou ještě na živu, nemá otázka, komu dítě má býti dáno

do výchovy a výživy, pro alimentární závazek prarodičů předurčujícího významu, ježto výchova dítěte přísluší rodičům, i když jsou nemajetní a nejsou s to zapraviti náklad na výživu dítěte ze svého a povinnost nésti náklad s výživou a výchovou dítěte spojený přešla na prarodiče. V takovém případě nemohou prarodiče, kteří hradí náklad na výživu dítěte, žádati, aby jim byla též svěřena výchova dítěte, nevyžaduje-li takového opatření zájem a prospěch dítěte. Nedopustily se proto nižší soudy nezákonnosti, když nerozhodly dříve, než uložily otcovskému dědovi placení výživného na vnuka, o tom, komu dítě má býti dáno do výživy a výchovy. Ani pokud rekurent spatřuje nezákonnost v tom, že mu bylo uloženo placení výživného, ač matka dítěte není úplně k výdělku nezpůsobilá, jsouc pouze přechodně bez zaměstnání, není tato výtka opodstatněna, ježto bylo zjištěno, že matka dítěte jest od 24. ledna 1936 bez zaměstnání a nemá žádného příjmu. Ježto i otec dítěte jest nemajetný, byly zde skutečně předpoklady pro to, aby bylo otcovskému dědovi uloženo placení výživného. Neudržitelný jest názor povinného, že matka dítěte pečuje o výživu dítěte tím, že odevzdala dítě svým rodičům do výživy a výchovy, kteří péči o dítě vzali místo matky dobrovolně na sebe. Právem však vidí nezákonnost v tom, že nebyly provedeny důkazy o tom, že mateřští prarodiče poskytují navrhovatelce skutečně výživu bez nároku na náhradu výloh, a to na základě závazku převzatého proti rodičům nezletilého dítěte. Tato okolnost jest důležitá pro rozhodnutí. Kdyby totiž mateřští prarodiče poskytovali navrhovatelce ať již dobrovolně, nebo na základě snad převzatého závazku skutečně toho, čeho tato ke své výživě potřebuje, — ovšem nikoliv snad pouze prozatímně do té doby, až bude rekurentovi jako osobě k výživě navrhovatelky podle zákona povinné uložena povinnost hraditi náklad na její výživu a dokud tak rekurent neučiní, případně výživné nebude na něm vymáháno — nebylo by vůbec důvodu pro to, aby bylo rekurentovi uloženo placení výživného pro navrhovatelku. Neboť takové uložení povinností k placení výživného předpokládá, že se navrhovatelce nedostává výživy ani z vlastního jmění, ani od někoho jiného (§§ 141, 150 obč. zák.). Ježto tato okolnost, důležitá pro rozhodnutí, nebyla proti předpisu § 23 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. zjištěna, zůstalo řízení neúplným.

Čís. 15359.

Vzájemný poměr vládních nařízení čís. 142/34, 207/34, 211/34, 258/34 a 250/35.

Neuplatnil-li směnečný dlužník po skutkové stránce ve směnečných námítkách, že jest zemědělcem ve smyslu vládních nařízení poskytujících úlevy zemědělcům, jest tato námitka vznesená až za sporu opožděná.

(Rozh. ze dne 2. září 1936, Rv I 1319/36.)

V řízení o námítkách proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že jsou zemědělci, a domáhali se proto pro sebe ochrany zejména vládn. nař. čís. 250/34. Nižší soudy ponechaly směnečný